

syn til Vandafledningen vil man saa være nødt til at dræne Vejene. Og jeg tror nok, at det vil være urimeligt at kræve af Landboerne, at de skulle fylde Vejgrøfterne, thi Landboerne maa som bekendt ikke alene vedligeholde deres egne Veje, Landeveje og Biveje, men maa ogsaa bære Halvdelen af Udgifterne ved enkelte Gaders Vedligeholdelse i Købstæderne, jeg sigter her til de saakaldte Landevejsgader. Jeg synes, at naar det paahviler Landboerne at holde Vejene vedlige, vil det virkelig være for meget at forlange, at de ogsaa skulle bære de store Udgifter til Afvanding, som en Opfyldning af Grøfterne vilde medføre. Selv om man nu vil skride til dette her, vilde man jo derved give Folk Anvisning paa at køre ind paa de tilgrænsende Jordstykker og derved ødelægge Afgrøderne paa disse. Dette vilde vel nok medføre, at Lodsejerne kunde kræve Erstatning, men da jeg ikke antager, at Automobilisterne uden videre ville betale, vil det jo ofte kunne være vanskeligt at faa Skaden erstattet, og de vedkommende maatte da sikre sig ved at sætte Hegn om deres Jord, f. Eks. et forsvarligt Pigtraadshegn. Men det er jo bekendt nok, at dette at komme i Berøring med et Pigtraadshegn er farligt baade for Mennesker og Dyr, og jeg tror derfor ikke, at man kan komme frem ad den Vej. Der er altsaa ikke andet for at gøre, end at vi, i det mindste foreløbig, sætte saadanne Begrænsninger ind i Loven, at de, der ere henviste til at befare Vejene med almindeligt Hestekøretøj — det er jo det store Flertal —, og som ikke have andre Befordringsmidler til deres Raadighed, med Sikkerhed kunne færdes paa Vejene, hvis Vedligeholdelse jo ogsaa paahviler dem. Jeg er derfor i Modsetning til den ærede foregaaende Taler tilfreds med Forslaget, som det foreligger. De Forandringer, der ere foretagne i Loven, kan man, om man vil, kalde Skærpelser; jeg vil kalde det Forbedringer. — Den sidste ærede Taler var stemt for højere Bøder. Det er jeg ogsaa. Men jeg vil bemærke, at det nytter ikke meget at indføre højere Bøder, naar man ikke kan føre Bevis for, at der bliver kørt uforsvarligt. Det er jo saaledes, at i de ni af ti Tilfælde er Kusken ude af Stand til dette, og naar han, efter at have mødt et Automobil, kommer til Politiet og gør Anmeldelse, møder der ham det Spørgsmaal: Har De Beviser? Saa staar den vedkommende og kan ingen-ting bevise. Jeg er derfor tilfreds med den Bestemmelse, som er indført i § 33.

Saa blev der sagt af den ærede fore-

gaaende Taler, at man hindrede den Industri, som kunde udvikle sig her i Landet til Fremstilling af Automobileer. Det kan gerne være, men jeg tror nu nok, at man kunde give Anvisning paa Industrier, der kunde være lige saa nyttige, f. Eks. at lave Landbrugs- og Høstmaskiner. Mig bekendt kan man ikke her i Landet faa Meje- eller Slaamaskiner og ikke en Gang Reservedele dertil, uden at de skulle indføres fra Udlandet. Kunde man lave dem herhjemme lige saa godt som i Udlandet, var der jo et stort Marked for en saadan Industri, men vi maa nu have det altsammen fra Udlandet. Jeg tror derfor ikke, at Paastanden om, at man lægger Hindringer i Vejen for en mulig Industri, er holdbar, og navnlig synes jeg, det er lidt underligt, at man fra en Landboers Side skal give Anvisning paa den Slags. Jeg tror, at hvis Industrien kan konkurrere med Udlandets, er der Plads nok.

Jeg vil altsaa slutte disse faa Udtalelser med, saavel paa mit Partis som paa mine egne Vegne, at anbefale det foreliggende Forslag til det høje Tings Velvillie.

Rotthøll: Inden Loven af 30. Marts 1906 om Kørsel med Automobileer blev vedtagen her i Tinget, indsatte man en Bestemmelse om, at Loven skulde forelægges til Revision inden Udgangen af 1907. Man gjorde det vistnok her i Tinget i den Formening, at de ret angstelige Udtalelser om Automobilkørsel, der vare komne fra de kommunale Autoriteter og andre, der vare spurgt, muligvis i Mellemtiden kunde have fortaget sig noget, og at man fra disse kommunale Autoriteters Side kunde stille sig mere velvilligt overfor denne Kørsel i det hele taget. Denne forandrede Stemning har imidlertid ikke vist sig. Naar man gennemgaar de Bilag, der følge med Lovforslaget, vil man se, at de allerfleste kommunale Autoriteter, Byraad og Amdsraad, der ere spurgt, have udtalt sig for, at Loven, som den er, har virket meget godt, og for, at de i Almindelighed ikke ønske nogen Forandring i den. Altsaa, denne Stemningsforandring, om jeg saa maa sige, som man havde ment skulde komme frem, er udebleven. Det havde maaske derfor været bedre, om man havde udsat denne Revision noget. Nu har det høje Ting imidlertid indsat denne Bestemmelse, og Ministeren er derfor nødt til at fremkomme med en saadan Revision. Men som Følge af, at Stemningen ikke har vendt sig, er der ikke foreslaaet store Forandringer i det foreliggende Lovforslag.